

чаря тя нѣмаше никаква вина. Тия продукти вѣроятно си бѣ набавила отъ нѣкой селски курникъ. Главната ѣ храна си оставаха мишките. Не веднажъ бѣхъ наблюдавалъ нейното усърдие, съ което ги ловѣше. При всѣки скокъ, въ здрача на лѣтната вечеръ, виждахъ какъ опашката ѣ разцепва житнитъ класове, ту изчезва, ту отново се появява между тѣхъ.

Презъ това време четиритъ лисичета неспокойно надничаха отъ входа на дупката и дяволититъ имъ очички учудено следѣха медночервения месецъ, който се потулваше задъ тъмнитъ клони на гората.

Скритъ задъ клонитъ на единъ чепатъ ясенъ, азъ наблюдавахъ лисичето семейство съ часове, и само предателското изчипване на нѣкой закѣснѣлъ косъ издаваше моето присѣтствие. Тогава четиритъ палавничета, съ пухкави опашки и златисти очи, прекъсваха своитъ игри и бързо потѣваха въ тъмния отворъ на дупката. Ала нѣколко минути мълчание бѣха достатъчни да се успокоятъ тѣхнитъ малки сърдца. Тѣ подаваха предпазливо остритъ си муцунки навънъ и душеха въздуха...

Два дни по-късно, следъ последното ми свиждане съ тѣхъ, азъ видѣхъ въ воденичния дворъ четиритъ малки трупа съ премазани глави и опърлена козина. Малко по-настрана лежеше и майка имъ, цѣлата опушена и обгорена отъ пламъцитъ на огъня, съ който ги бѣха принудили да напустнатъ скривалището си отъ недрата на земята...

Моятъ старецъ не удържа думата си. Неговата душа не бѣше способна да разбере нелепостъта на това унищожение и невинностъта на животнитъ. За да не го обидя съ нѣкоя тежка дума, казана въ ядъ, преди да влѣза въ воденицата, азъ обърнахъ грѣбъ и си трѣгнахъ.

Цѣли петъ месеца не се отбивахъ при воденичаря. Презъ това време отъ селянитъ, които срещахъ по